

Indenrigsminister Fønnesbech i Rigsdags-samlingen 1872—73 indbragte et Forslag om en Omordning af Bekendtgørelses-maaden for offentlige Bekendtgørelser. Det gik i et Udvalg her i Folketinget, og dette Udvalg omarbejdede Forslaget betydelig, idet det stillede en Række Æn-dringer til det ved 2den Behandling. I den saaledes ændrede Skikkelse blev For-slaget vedtaget her i Folketinget og over-sendt til Landstinget, hvor det dog kun naaede at komme til 1ste Behandling.

Dette Forslag, som altsaa er vedtaget i sin Tid her i Folketinget, har til Dels været Forbillede for det Forslag, som vi nu have stillet. Det gik ligesom dette ud paa, at der oprettes en Statstidende, men denne Statstidende skulde foruden de offentlige Bekendtgørelser, som den ogsaa ifølge vort Forslag skal indeholde, tillige optage Ministerialtidende, saaledes at denne skulde ophøre at udkomme. Alt-saa hele det Stof, der nu gaar i Mini-sterialtidende, skulde optages i Stats-tidenden. Det er en Tanke, som vi ogsaa have beskæftiget os med, men ved nær-mere Undersøgelse ere vi komne til det Resultat, at dette ikke er praktisk. Mini-sterialtidende er bestemt til at skulle ind-bindnes og stilles hen paa en Hylde, saa-ledes at man kan slaa op i den og finde, hvad man søger, men et Blad, der tillige indeholder en hel Række Bekendtgørelser, maatte have et saadant Format, at det ikke egnede sig til at indbindes og stilles op paa en Hylde eller til at slaa op i for at finde, hvad man vil finde deri. Af praktiske Hensyn have vi altsaa ikke medtaget den Bestemmelse, at Ministerial-tidendes Stof skulde optages.

Dernæst skulde den Statstidende, som skulde oprettes ifølge Venstres Forslag i 1873, kun afløse „Berlingske Tidende“ og ikke Stiftstidenderne. Med Hensyn dertil stod der nemlig den Bestemmelse i For-slaget, at Stiftstidenderne skulde vedblive at beholde deres Privilegier; der skulde være en Overgangstid, Privilegierne skulde bibeholdes, til de bortfaldt enten ved Død eller Frasigelse eller i alt Fald 15 Aar efter den ny Lovs Vedtagelse. Der blev altsaa givet Privilegiehaverne en Over-gangstid paa 15 Aar. Det er et Spørgs-maal, som vi ogsaa have haft under Over-vejelse, men ogsaa her have vi taget et andet Standpunkt. I vort Lovforslag staar der vel kun, at Privilegierne skulle bringes til Ophør, men Forudsætningen er jo den, at Administrationen kan bringe dem til Ophør uden Varsel og uden Erstatning.

Maa jeg i øvrigt med Hensyn til dette Spørgsmaal bemærke, at paa dette Punkt er det naturligvis ganske nødvendigt, at det Udvalg, der maa nedsættes om denne Sag, kommer til at forhandle med Admi-nistrationen, altsaa med den højtærede Indenrigsminister. Privilegiernes Uddeling, hvad disse Privilegier indeholde, paa hvilke Betingelser de kunne bortfalde — det er jo alt sammen administrative Spørgsmaal, som vi som Forslagsstillere af et privat Forslag ingen Anledning have til at kende tilstrækkeligt til. Vi ere nu imidlertid gaaede ud fra, at Privilegierne *kunne* bort-falde uden Erstatning. Saa vidt jeg ved, er Forholdet det, at da ved det sidste Tronskifte Bladprivilegierne skulde for-nys, var der allerede den Gang Tale om at gaa bort fra den gamle forældede Ord-ning og indføre en ny, men det blev ikke til noget. For ikke at skabe Hindringer for, at den ny Ordning kunde træffes, blev imidlertid alle Privilegierne fornyede med Tilføjelsen: „indtil videre“. Saa vidt jeg ved, have samtlige Bladprivilegier i dette Øjeblik denne Tilføjelse, og hvis det er saa, er der jo ingen af Privilegie-haverne, der har nogen Ret til at be-holde Privilegiet nogen vis Tid. Heller ikke synes jeg, at der deri, at der er givet et saadant Privilegium, kan begrundes no-gen Ret til Erstatning. En juridisk Ret kan der jo overhovedet slet ikke være Tale om, der kunde kun være Tale om et Bil-lighedskrav, men jeg mener nu ikke, at der kan anføres tilstrækkelige Grunde til, at der af Billighedshensyn skulde ydes nogen Erstatning for Privilegiernes øje-blikkelige Bortfald. Dog ogsaa om dette Punkt og om Spørgsmaalet om Muligheden af en Overgangstid vilde det glæde For-slagsstillerne, om det eventuelle Udvalg vil forhandle med den højtærede Inden-rigsminister.

Det Forslag, som jeg gentagende har omtalt, altsaa det, som Venstre vedtog i Samlingen 1872—73, havde endvidere den Bestemmelse, at naar Privilegierne for de daværende Stiftstidender efterhaanden bortfaldt, skulde Ministeriet for hver Egn slutte Akkord med et stedligt Blad, der saa skulde have de officielle Bekendtgø-relser. Det skulde altsaa ikke være noget Privilegium, der tildeltes det, enten for en Aarrække eller for Ejerens Livstid, men der skulde ligefrem sluttes en Akkord mellem Statsmagten og et bestemt Blad, som havde en passende Udbredelse paa den vedkommende Egn, og i Henhold til denne Akkord eller Aftale skulde saa de